

הארחת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת וישב תשפ"ב

גליון: 86

א לעכטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

בוחם של צדיקים - המחברים ועושים שלום

אור ההנחה

הנה הם קרבים ובאים
מי ההנחה המאירים.

אורות רמים נשגבים ונעלים
משפת ימי בראשית גנוזים.

בהעלתך את הנרות מבית הקדשים
מחדש נקבעו בימי החשמונאים.

ימי הודאה ליחיד ולרבים
שעשוע עולם הבא לעולמים.

החשד אשר על פני תהום - ממלכות הנונים
נעלימם באור המנוחה - המאיר לארץ ולדרים.

סמוך ונראה לגרות נזמר בשירים ורננים
הארת הרצון נגביר בקמיהה וקיסופים.

ליו נרות מהאורות הנעלמים
נדליקם גלילות ההנחה המאירים.

השכינה נמשיך למטה מעשרה ספחים
אפל ליל ורשות הרבים - מאירים ומבהקים.

ומנותר קנקנים נעשה נס לשושנים
נזכר בכל המצבים, הזמנים והעיתים.

כל שנה ושנה מתחדשים הנסים הקדומים
ש'החיינו' גם בזמן הזה כהקנת החכמים.

להדליק נר ח'נכה ולהמשיך מימי הנחלים
אורו של הנחל נובע השזורים בספריו הקדושים.

כימים ההם בזמן הזה נמשיך נפלאות ונסים.
להיות מוסיף והולך ללילות ולמים החרפים.

המשכת השמחה גם לימות החל ששית ימים
בסוד ימי ההנחה - כתובים ומבוארים.

סלח נא... אשר ב'יום הכפורים' מעתירים
לעון העם ה'זה לצדל ח'סדך ו'כאשר נשאת - פועלים.

אור ספירת ה'בינה' אשר מעל המקיפים
בשמונת ימי הנחה זאת משיגים.

עזות דקדושה בגבורת החשמונאים
הוראה לדורות במלקמות היצרים.

שכחת התורה מאוית חקמת היונים
התבטלה בכת תורתם של צדיקים.

יום יום באמירת הלל להקב"ה מתחברים
ואור האהבה שבדעת מתגלה בארץ ובשמים.

בח' הימים ח' מדות רחמים מ"ג מאירים
וב'זאת חנוכה' הקשך תקוני המדות נשלמים.

אורות אין סוף אשר בימים אלו טמונים
נזכה להמשיכם לימים אשר לטובה באים.

השבוע בפרשייתנו אנו קוראים את הפסוק "וישב יעקב", וכך כותב המדרש על פסוק זה: 'כתיב (ישעיה נז) "בזעקך יצילוך קיבוץך", תניא פנוסו וכינוסו בניו הצילו מיד עשו'. כוח וזכות ההתכנסות והתאחדות הוא זה שהציל את יעקב ובניו מיד עשו. ועוד על כוח וזכות האחדות בחייו של יעקב אבינו, אנו מוצאים בדבריהם, (מדר' ויחי): כאשר יעקב אבינו רצה לגלות להם את הקץ, אמר להם "הקבצו בני יעקב", רבנן אמרי: ציווה אותם על המחלוקת, אמר להו': תהוון כולכם אסיפה אחת, הדא הוא דכתיב (ויחזקאל לז): "ואתה בן אדם קח לך עץ אחד וכתב עליו ליהודה ולבני ישראל (חברו) חבריו ולקח עץ אחד וכתב עליו ליוסף עץ אפרים וכל בית ישראל (חברו) חבריו" - חברו כתיב (במקום חבריו לשון רבים) - נעשו בני ישראל אגודה אחת - התקינו עצמכם לגאולה, מה כתיב אחריו: "ועשיתי אתכם לגוי אחד בהרי ישראל ומלך אחד יהיה לכם". בכוח האחדות של בני יעקב כולם, מחישים ומקריבים אנו את גאולתן של ישראל.

דאחד בשמיא וארעא
ועוד בכוחו של הצדיקים להרבות שלום, לא רק בשלום הפשוט, אלא שלום בין כלליות עם ישראל - בכלל מדריגתם לאביהם שבשמים - הם בדבריו (ליק"מ א: ב): החכם והצדיק האמת, צריך שיהיה לו בחינת "כל", בחינת (דברי הימים א ט:ט): "כי כל בשמים ובארץ", ותרגמו: 'דאחד בשמיא וארעא' (הרה בראשית ל"א). היינו שיהיה אוהז ומקיים שני העולמות, עולם העליון ועולם התחתון, שהם בחינת שמים וארץ...
כי יש דרי מעלה ויש דרי מטה... בחינת שמים וארץ, וצריך הצדיק להראות לדרי מעלה, שאינם יודעים כלל בידיעתו יתברך, שזה בחינת השנה של מה, בחינת: 'מה חמית מה פשפשת', בחינת: איה מקום כבודו.

ולהיפך: צריך להראות לדרי מטה, שאדרבא, מלא כל הארץ כבודו (ישעיה ו). כי יש שוכני עפר, שהם בני אדם המונחים במדרגה התחתונה, ונדמה להם שהם רחוקים מאד ממנו יתברך, וצריך הצדיק לעוררם ולהקיצם, בבחינת: "הקיבו ורננו שכני עפר". ולגלות להם שה' עמם, והם סמוכים אליו יתברך, כי "מלא כל הארץ כבודו". ולחזקם ולעוררם, שלא יהיו מייאשין עצמן, ח"ו, כי עדין הם אצל השם יתברך וקרובים אליו, כי "מלא כל הארץ כבודו".

וזה בחינת 'כל', שיש להצדיק, בחינת: "כי כל בשמים ובארץ", דאחד בשמיא וארעא, הינו שהוא אוהז ומקיים שני העולמות: עולם העליון הוא אוהז ומקיים בבחינת מה, בחינת 'איה מקום כבודו', ועולם התחתון הוא מקיים בבחינת "מלא כל הארץ כבודו".
'ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המשביר לכל עם הארץ', אומר הכתוב, גם עניין של "השליט" בחינה - של 'איה מקום כבודו', וגם "המשביר" - בחינה של 'מלאו כל הארץ כבודו', שניהם יחדיו.

הצדיק מרחם על בן המלך, ובכך משמח את אביו
הצדיקים מקריבים ומחברים בין הבנים לאביהם שבשמים, עושים שלום ביניהם ומרבים את שמחת האב שמתקרבים שוב, מרבים הם את שמחתו של הקב"ה. וכך ממשיך זאת מוהר"ת (ליק"ה נזיקין ג ט): משל למלך שגירש את בנו מעל פניו מחמת שחטא לפניו, ועל שנתרחק נפל הבן בדעתו והקלקל יותר מחמת שטעה ונדמה היה בדעתו שהמלך הרחיקו לעולם, ולא היה מצפה שישוּב עוד אל המלך, ובאמת יש להמלך צער גדול וזוכר את בנו הרחוק בכל עת. וכשנמצא אחד שמרחם על המלך ועל בנו, והולך אל המקום שנפל לשם ומרמז לו רמזים ומתנהג עמו בחכמה נפלאה עד שמכניס בו הרהורי תשובה ומחזירו אל המלך, כמה שמחה ותענוג גורם למלך עד אין שיעור.

יוסף הצדיק ממשיך מידתו של יעקב אבינו - מידת ה"תפארת", כלליות המידות, הוא זה שבכוחו נעשה שלום בין ישראל לאביהם שבשמים. שלום בין איש לרעהו. שלום ושלמות לכל אחד לעצמו הוא.
נתחבר לצדיקים, נצעוד לאור דרכם ותרונם, ונזכה גם אנו לשלום אמתי, שלום שמחבר בין כלל הפככים להיות אגודה אחת - לעשות רצון אבינו שבשמים.

יעקב ויוסף כחאד חשיב
כשנתבונן בתחילת פרשייתנו, בפסוק "אלה תולדות יעקב יוסף" ניווכח שעיקרו של יעקב הוא ביוסף הצדיק, וכך כותב רש"י: 'תלה הכתוב תולדות יעקב ביוסף מפני כמה דברים, אחת שכל עצמו של יעקב לא עבד אצל לבן אלא אצל ברחל, ושהיה זיו אקונין של יוסף דומה לו, וכל מה שארע לזה ארע לזה, ושניהם זה נשטם וזה נשטם, זה אחיו מבקש להרגו וזה אחיו מבקשים להרגו וכן הרבה בבראשית רבא'.
ובזוהר הק' (וישב קפב:) על פסוק זה "אלה תולדות יעקב יוסף": כמו שנתבאר, שכל דמותו של יעקב הייתה ביוסף, וכל מה שארע לזה ארע לזה, ושניהם הולכים יחד. וזהו הסוד של האות ו"ו", ששניהם הולכים יחד, (כשנכתב במילואו) משום שהם סוד אחד ודמות אחת.
ועוד (זוהר וישלח קעו): שכינה קשורה לאברהם יצחק ויעקב יוסף, ודמות אחת להם. זהו שכתוב (בראשית לז) "אלה תולדות יעקב יוסף", ומשום כך נאמר עליהם 'כתימרות עשן מקטרת מכל אבקת רוכל', מהו 'מכל אבקת רוכל', משום שממקום שהנהר ששופע ויוצא, הכל משקים וכל הפנים מאירות. ו'בליקוטי מוהר"ן' (תורה א') על פסוק זה "אלה תולדות יעקב יוסף", כי הוא היה עיקר תולדותיו, כי יעקב ויוסף כחאד חשיב".

כוחו של יוסף הצדיק שמחבר ב' הפככים
אכן כן, יוסף הצדיק, כיעקב אבינו מרבה שלום בעם ישראל, שלום בשרשו. וכך הם דבריו ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה פ, ע"ג ספר נחלי דבש): הנה ידוע שגדול השלום כמו שדרשו רבותנו ז"ל (עוקצין פג) 'שלא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה אלא השלום'. ומה הוא השלום: שמחבר תרי הפככים כמו שדרשו רבותינו ז"ל (זוהר יקרא יב) בפסוק (איוב כה) 'עושה שלום במרומיו', כי יזא המלאך מאש וזה ממים שהם תרי הפככים, כי מים מכבה אש, והקב"ה עושה שלום ביניהם ומחברם יחד.
וזהו בחינת יוסף, כי יוסף מחבר תרי הפככים, חסדים וגבורות (שער מאמרי רשב"י בראשית), ולכן נאמר אצלו (בראשית לז) "ויבא יוסף את דיבתם רעה", שזה בחינת גבורות, כי שמאל דוחה (סוטה מז), "ואת אחי אנוכי מבקש", בחינת חסדים, כי 'מין מקרבת'.

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה כמשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"והנה קמה אלמתי וגם נצבה" (בראשית לז ד)

בית הכנסת בשערי חסד' שהוקם וגם ניצב – על אף התנגדות האנגליים !

השנה שנת ת"ש, ירושלים עיר הקודש, חבורה של חסידים מתלכדים יחדיו בשכונת 'שערי חסד' לעבודת השם, בדרכיו ובעצותיו של הנחל נ'ובע מ'קור ח'כמה ז"ע.

בין החסידים נמנים, רבי בנימין זאב חשין, רבי העשיל פרנקל, רבי משה רוזנטל, רבי יום טוב זלוטניק, רבי אברהם מרגליות, רבי משה פרידמן, רבי משה בורשטיין ועוד. שהחליטו אומר לבנות 'בית הכנסת' ע"ש רבינו בשכונתם, והווה מקום לתורה, תפילה ועבודת השם.

על אף מצבם הכספי הקשה, לא אמרו נושא, והיה זה החסיד רבי משה בורשטיין - שתרם את ה'לירה הראשונה', דבר זה רומם את רוחם של החסידים, שלקחו על עצמם גם כן התחייבות של לירה אחת. כמו כן קיבלו מכתב המלצה מזקני אנ"ש הגה"ח רבי אברהם שטרנהארץ, והגה"ח רבי אפר"מל מפשעבדוב' לגיוס כספים עבור הבניין.

שנים אלו בארץ ישראל - היו תחת שלטון האנגליים, ולהוציא רישיון בניה בעיירה המנדטורית, היה מאוד קשה להשיג, ובודאי שלא בזמן קצר.

הרב מרדכי בוקסבוים (שהיה המשפטן החרדי ופרקליטו של היהדות החרדית), יעץ להם לנצל לטובתם את החוק האנגלי האוסר להרוס מבנה קיים, וכך הוחלט ביניהם להקים את בית הכנסת בין לילה. ואכן בלילה אחד התחילו לבנות את בית הכנסת - בעשר אצבעותיהם, כשהם משמשים כבנאים למרות שרובא דרובא לא הורגלו בכגון דא, כאשר בין הבונים נמנו חשובי אנ"ש.

הטייח היה ר' זעליג צקובסקי, חתנו של ר' יעקב צבי פילמא, שזה היה מקצועו, וכך חפרו את היסודות, הניחו קורה על גבי קורה, לבינה על גבי בינה, פח על גבי פח, במלאכת הקודש.

השמחה בעת העבודה הייתה ממש פורצת גבולות, על כל התקדמות, ועל כל שורת לבנים חדשה יצאו בריקוד על פני השטח, וכך התקדמה העבודה בחשאי.

היה זה פעם באמצע הבניה - הגיע פקח מטעם העיריה המנדטורית, מיד ניתק ר' יום טוב זלוטניק את זרם החשמל שנמשך מביתו הסמוך, חמק חרש לחסיד'ישע שול, כש'ליקוטי תפילות' בידו, התפלל והתפלל עד שסר האיוס.

באחד משלבי הבנייה התפוצץ צינור מים סמוך, ומים החלו לזרום בשטף רב, איש לא ידע איך לעצור המים, אך ר' יום טוב התייצב להתפלל לפני קונו ש'יתקן עצה מלפניו', והנה התגלה שבמעלה רחוב אוסישקין נמצא ברז ראשי, חיפשו ומצאוהו וסגרוהו עד תיקון הצינור הפגום.

ר' משה רוזנטל הבטיח לכמה אנשים ישועות, אם יסייעו בבניה, אחד מהם ר' מרדכי בוקסבוים שלא היה לו בנים זכרים למעלה מעשרים שנה, נולד לו בן בזכות הברכה (ה"ה הרב יוסף בוקסבוים י"ר הטור השלם). ור' משה ירוסלבסקי זכה לשפע בזכות זה (שיש"ק חלק ז' קא).

וכך במסירת גוף ונפש ניבנה עוד בית יוצר לתורה, יראת שמים ועבודת ה', עוד להבה ניצתה ונהפכה ללהבה יוקדת.

אור רבינו החזיר לפרוח בשערי חסד, ובית הכנסת הקטן נהפך למגדלור רוחני, כפי שמעידים התושבים מאותם ימים לאור דווקא נימנו בין חסיד ברסלב, כדברי רבי שמואל הורביץ (ימי שמואל ח"ג פרק ל"ו): "ונעשה קיבוץ יפה בשכונת שערי חסד והתחילו להתפלל שם וללמוד ספרי רבינו ז"ל ונעשה התעוררות גדול."

הגה"ח רבי אברהם שטרנהרץ היה מגיע מה'עיר עתיקה' - יחד עם רבי משה בורשטיין מדי שבת בכדי למסור שיעור ב'ליקוטי מוהר"ן', כאשר לשיעור מצטרפים רבים מבני עליה משכונת 'שערי חסד', לבית הכנסת שקיים עד ימינו אנו. (ע"פ: מימי הנחל, כיסופים, סיפורים ירושלמים, הקלויז)

"ויתנה אל בית הסוהר" (בראשית לט כ)

החדר ב'בית הסוהר' שנהפך לבית מדרש קטן !

כך היה מספר החסיד רבי לוי יצחק בנדר על מעצרו יחד עם רעהו החסיד; רבי אליהו חיים רוז"ן בעוון הפצת יהדות - בבית הכלא האימתני בעיר אומאן:

מיד עם היכנסי לכלא - בשלב הראשון, הספקתי ללמוד מריש 'ליקוטי מוהר"ן' ועד תורה י"ד מילה במילה בכל פה (כעשרים דפים). בזיכרונו החד ניצל את זמנו עד תום לעסוק בתורה.

ההתאקלמות בכלל הנורא היה קשה עד למאוד, קשה היה השהייה בחדר סגור וחשוך עם גויים ערלים, מעט אור צח שאננו בחמצית השעה בה הותר ל'אסירים' לצאת לחדר מדי יום ביומו.

אולם העתורנו להש"ת בלב נשבר, עד שהחדרון - הפך לבית מדרש'ל - כהגדרת ר' אליהו חיים, היה 'נעים לנו', וגם וויתרנו על הזמן שהותר לנו לצאת ממנו החוצה לשאוף אויר, אדרבה ניצלנו אותה מחצית השעה בה התפנה החדר מערלים, כדי לעסוק בינינו לבין עצמנו בתורה ובתפילה...

פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

"וישב יעקב בארץ כנען" (ל"ז א')

אפ"ל ע"פ דבריהם (ניבמות ס"ד): "איני ישיבת ח"ל עולה מן המנין". וזהו שהכתוב כותב לשון "וישב" יחד עם "ארץ כנען" - "ארץ ישראל". לומר: שיעקר הישיבה של יעקב - איש ישראלי אינו אלא ב'ארץ ישראל'.

כי בן זקנים הוא לר' (ל"ז, ג')

"בן זקנים הוא לר'" (עם הכולל של התיבות), בגימטריא: "בן רחל היה" (עם הכולל), וזהו: וישראל אהב את יוסף כי "בן זקנים הוא לר'", ועוד, מהטעם; כי הרי - "בן רחל היה".

"כי בן זקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים" (ל"ז, ג')

אפ"ל שרמזו כאן ענין הדלקת "נר חנוכה" היוצא בפרשתנו 'וישב', וזהו: "בן זקנים הוא לר'", בן זקנים רומז על אחרית הימים - ימי "בית שני". "לר'" אלו ה'ל'ו' נרות דחנוכה. "כתנת פסים" עולה בגימטריא: "מתיתו בן יוחנן כ"ג" - כ'הו' ג'דול', ש'ע"ו' ובזכותו נעשה נס - ל'ו' נרות דחנוכה. וכל זה קשור במהותו של יוסף אשר מרמז על אור החנוכה ע"פ הפסוק: "והיה בית עשו לקש ובית יוסף יצא ללהבה" כידוע. וכמובאר ב'ליקוטי הלכות' שיעקר נס חנוכה היה ע"פ הצדיק האמת שהוא בחינת יוסף.

או אמר: שפסוק זה, טובב על ל'ו' צדיקים שבדור שמגינים על הדור. וזהו: ישראל אהב את יוסף כי בן זקנים הוא לר'. אלו ה'ל'ו' צדיקים שבדור בניו החביבים של מקום והם ה'כתונת פסים' כעין כסות ובגד המגינים על הדור.

ואפשר להסמיק דברי ה"בית יוסף" בשם 'המלאך המגיד' ש"בכתונת פסים" מרומזים כל האבות הקדושים, ש"יעקב מידת התפארת", קיבל את ה'חסד' וה'גבורה', כי כתונת פסים הם - פס לבן, ופס ארגמן. חסד וגבורה". וזהו רמז: על כלליות הצדיקים.

"וישנאו אותו ולא יכלו דברו לשלום" (ל"ז, ד')

לא פעם "שנאה ומריבה" נובעת מכך ש"לא יכלו דברו לשלום" שלא מדברים ומקדימים שלום, לא מאירים פנים לחבר. עם אמירת שלום אחת אפשר למנוע הרבה מחלוקות ומריבה, וכן הוא באבות דר"נ (אבות כ"ט) "הוי זחיר בשאילת שלום בין אדם לחבירו ואל תבוא לידי מחלוקת".

"ויספר אל אביו ואל אחיו ויגער בו אביו... ויקנאו בו אחיו" (ל"ז, ו')

לכאורה קנאה זו הכתובה לאחר סיפור חלומותיו מה טיבה? הרי האחים לא האמינו לחלומותיו, אם כן מה יש להם לקנאות בו. ואם עיקר הקנאה הייתה על ה'כתונת פסים' כמובא במפרשים - למה לא נכתב פסוק זה ליד כתונת הפסים שקיבל מאביו, ששם קנאו בו אחיו ושנאו אותו.

אולם אפ"ל ע"פ דבריהם "התנוכה מביא לידי אהבה" (ב"ר נד. מ. וכן: "מנין שכל המקבל תוכחה זוכה לברכה - שכן שלמה מפרש: "ולמוכיחים יונעים ותבוא עליהם ברכת טוב" (דב"ר ו'). וב'ליקוטי מוהר"ן' (ח' תנינא) גודל מעלת התוכחה מהצדיקים האמתים, ולכן אפ"ל שיעקר קנאת האחים נבע מכך שזכה לתוכחה וגערה מאביו ועל"ז זכה לאהבה ולברכה. ולפ"ז מובן הסימכות של "ויקנאו בו אחיו" ל'ויגער בו אביו'.

"ויקנאו בו אחיו" (ל"ז, ו')

לכאורה מה הדגש על קנאה זו של - אחיו. הרי כל הפרשה מדברת מאחיו, מהו כפל לשון זה של "אחיו"? אך מכאן אפשר ראייה למאמרם (ב"ב ק"ה): "בכל אדם מתקנא חוץ מבניו ותלמידיו", ולכן על אף שסיפר לאביו את חלומותיו מדגיש הפסוק שרק "אחיו" המשיכו לקנאות בו ולא "אביו".

"ויאמר הילד איננו" (ל"ז, ז')

יש להבין למה רק כאן קראהו התורה בשם "ילד" ולא בשמו יוסף, או 'צער', כפי שכתוב בפסוקים הקודמים.

אולם אפ"ל שכאן שהתברר שיוסף איננו לכן דווקא קראהו ילד, כי הרי עיקר "תולדותיו" של יעקב הם יוסף כדבר הכתוב: "אלה תולדות יעקב יוסף" - ויעקב ויוסף כחא חשבי, (ליקו"מ א') ולכן כאן שיוסף איננו, הזכיר ואמר "הילד איננו" - ש"תולדותיו" של יעקב איננו.

עוד אפ"ל ע"פ הפסוק "טוב ילד מסכן וחכם" שבשעת מסכנותו של האדם - הוא נקרא ילד. והרי עיקר סכנתו של יוסף היה כעת שנעלם ואיננו, לכך כתוב בכאן "הילד".

זְּוִיַת רְאִיָּה <<

חנוכה

"נר איש וביתו" !

זמן של איחוד וקירוב

לבבות.

זמן של חמימות

והארה.

ננצל זמן זה

להאיר ולהשפיע...!

מִן הַתּוֹרָה הַיְשָׁרָה: הָאוֹר שֶׁל תְּנֵכָה – פְּמִים הֵמָּה...

לְדִים זְקָרִים ! אֲנִי מְאֹד שֶׁמְחִים וּמְרַגְשִׁים, הֵנָּה מְגִיעַ הַיָּמִים הַשְּׂמִיחִים, הַיָּמִים שְׁאֵנִי כֹּל כָּד אוֹהֵבִים – יָמֵי תְּנֵכָה. הַנְּרוֹת, הַזְּמִירוֹת, הַסִּפְּנִינִיּוֹת, הַלֵּל וְשִׁירִים, לְהִיּוֹת בְּיַחַד, וְעוֹד, וְעוֹד. וְעוֹד.

אֶפְשָׁר לְחוֹשׁ בְּאֹוִיר אֶת הַמְּתִיקוֹת וְהָאוֹר שֶׁל תְּנֵכָה – כִּלְנֵי קִטְנִים וְגִדּוּלִים שְׂמִיחִים מִחַג מִיָּחַד וְגִדּוּל זֶה. זֶה חַג כְּזֶה נִעְמֵד וְנִחְמַד.

כְּתוּב בְּשֵׁם הָאֱלֹהִים הַקְּדוֹשׁ, שְׁאֵנִי מְבָרְכִים אֶת הַבְּרָכָה "שֶׁעֲשֵׂה נִסִּים לְאֲבוֹתֵינוּ בְּיָמֵים הָהֵם בְּזָמַן הַזֶּה" – שֶׁכֵּל הַנְּסִים הַגְּדוּלִים שֶׁהֵיוּ אֲזִי – בְּיָמֵים הָהֵם" – כֹּל הָאוֹר הַגְּדוֹל שֶׁהָאֵר בְּחַג הַתְּנֵכָה הָרִאשׁוֹן – לְאַחַר שֶׁנִּצְחָחוּ אֶת הַיּוֹנִים, וְרָאוּ אֶת הַנְּסִים הַגְּדוּלִים, בְּמַלְחָמָה, וּבְפֶן הַשָּׁמַיִם – מֵאִיר שׁוֹב בְּיָמִים אֲלוֹ – כִּשְׂמִיעַ חַג הַתְּנֵכָה, וְזֶה שְׁאֵנִי מְסִיָּמִים אֶת הַבְּרָכָה "בְּזָמַן הַזֶּה", שֶׁכַּעַת בְּתְנֵכָה זֶה – זֶה כְּמוֹ אֲזִי – בְּיָמֵים הָהֵם.

וְלִכֵּן מְבִיָּנָה הַהִתְרַגְּשׁוֹת וְהַשְּׂמִיחָה שֶׁל תְּנֵכָה בְּכָל שָׁנָה מְחֻדָּשׁ – כִּי בְּתְנֵכָה מֵאִיר שׁוֹב הָאוֹר הַגְּדוֹל כְּמוֹ בִּימֵי הַחֲשֻׁמוֹנָאִים. מִתְחַבְּרִים אֲנִי לְחַג הַתְּנֵכָה הָרִאשׁוֹן. בְּזָמַן "בֵּית שְׁנִי". ג' אֶלְפִים תְּרַכ"ב. בִּימֵי הַתְּנֵכָה אֲנִי יְכוּלִים לְהִתְחַבֵּר לְפֶן הַשָּׁמַיִם הַטְּהוֹר – לְתוֹרַת הַקְּדוּשָׁה, לְחוֹשׁ אֶת אוֹרָה נְעִימוֹת וּמְתִיקוֹת. אֲנִי מִתְחַבְּרִים לְאוֹר הַמְּצוֹת' הַהַפֵּךְ מֵהַיּוֹנִים שֶׁהֵבִיאוּ חֲשָׁךְ בְּעוֹלָם. נְרוֹת הַתְּנֵכָה מְדַלְקִים לְמִטָּה מְשֻׁרָה טְפִיחִים, סְמוּךְ לְפֶתַח שֶׁל רְשׁוֹת הַרְבִּים, שֶׁכֵּל זֶה מְרָאָה לְנוּ שֶׁהָאוֹר הַגְּדוֹל מֵאִיר לְכֻלָּם, נִנְצֵל אֶת יְמֵי הַתְּנֵכָה בְּהִלְכוֹת וּבְמִנְהִגָּה, וְנִמְשָׁךְ הָאוֹר לְכָל הַשָּׁנָה.